

МАРКО Д. ВЕКОВИЋ*
Универзитет у Београду
Факултет политичких наука
Београд

УДК 316.48:28(355.01)
Прегледни рад
Примљен: 24.09.2012
Одобрен: 22.10.2012

ДРЖАВНИ УДАР У МАЛИЈУ И РЕЛИГИЈСКИ ЕКСТРЕМИЗАМ**

Сажетак: У овом раду аутор ће указати на везу између државног удара у Малију из марта 2012. године и религијског екстремизма, у овом случају исламистичког. Рад садржи теоријско одређење државног удара као посебног облика политичког преврата као и теоријско разграничење између појмова религијски фундаментализам и екстремизам. Притом, овај рад ће објаснити узроке и технику Малијског државног удара, као и његове актере са посебним акцентом на њихову религијску припадност. Циљ рада јесте да покаже да је религијски екстремизам био узрок државног удара у Малију 2012. године. И што је посебно важно, и неколико мјесеци после удара и даље игра битну улогу у политичком животу ове афричке земље.

Кључне ријечи: државни удар, Мали, Туарези, Азавад, религија, Ислам, фундаментализам, екстремизам.

Увод

Након политичког преврата у Малију, који се десио 21. марта 2012. године, та афричка земља није више онаква каква је била. Вијест о преврату је обишла свијет а новинари и извјештачи су давали различите изјаве о томе шта се десило у овој афричкој земљи. Вијести о томе шта

* herrvekovic@gmail.com

** Овај рад је настао у оквиру у оквиру научно-истраживачког пројекта који реализују Факултет политичких наука у Београду и Филозофски факултет у Нишу, *Цивилно друштво и религија* (евиденциони број 179008), а који финансира Министарство за науку и технолошки развој Републике Србије.

се заправо десило и ко су били актери нису биле усаглашене, понекад чак и скроз супротне. Шта се заправо десило у Малију? Револуција, пуч или државни удар? Ко су били актери? Политичари, војници или страни фактор? Који су им поводи били – политички, економски или религијски? Да би одговорили на ова али и још много других питања, аутор сматра да се прво морамо теоријски дефинисати државни удар и религијски екстремизам јер само тако можемо да спознамо суштину проблема. Након тога ћемо се упознати са кратком историјом Малија и његовим специфичности и тако теоријски припремљени прећи на тему нашег рада.

Државни удар

Проблеми којима се баве друштвене науке дјелују на први поглед свима познате. Али оно на чему морамо инсистирати јесте да препознавање није знање јер знање, а после долази и са - знање, су процеси који немају много тога заједничког са препознавањем. Због тога морамо теоријски разграничити појмове којима ће овај рад баратати. У првом реду то је појма државног удара. Да би ријешили тај задатак ићи ћемо дедуктивним путем, дакле од општег ка појединачном. Значи ићи ћемо од најопштијег појма у овом случају *политичког насиља*, па преко *политичког удара* све до *државног удара*.

Политичко насиље је један од облика друштвеног (социјалног) насиља. Лако се да примјетити да је насиље кроз цијелу историју човечанства било друга страна политике, која је (пре)често посезала за насиљем да би испунила своје циљеве и интересе. Аутор сматра да је насиље саставни дио сваке државе и да је држава неразлучиво везана за чињење насиља. Наравно, неке државе више а неке мање. Али, оно са чим се можемо сложити, на свијету не постоји земља која нема војску и(ли) полицију, а једна од њихових намјена јесте да чине насиље, када је то потребно. Дефинисати политичко насиље није нимало лак посао. *Webster Online Dictionary* третира политичко насиље као „чињење насилних акција против других са смисленом намјером да утичемо на промјену њиховог понашања.”¹ Дефиниција које ћемо се ми држати је дефиниција Драгана Симеуновића која каже да је политичко насиље „...директна или индиректна, латентна примена сила у сфери политике и политичког, односно као директна или индиректна примена силе над свешћу, телом, животом, вољом или материјалним добрима стварног или потенцијалног односно претпостављеног политичког противника” (Симеуновић, 2002:151).

¹ <http://www.websters-online-dictionary.org/definitions/violence>; приступано 28.05.2012.

Даље је битно напоменути да сваки облик политичког система, поред редовне промјене власти и то најчешће путем избора, познаје и процедуру промјене власти која је ван правних оквира те земље. „Када имамо ситуацију да је власт преузета мимо прописаних закона и процедура, без сагласности са нормама друштва, институције, организације или важећим моралним кодексом одређеног друштва, онда говоримо о политичком удару. Државни удар је само једна од форми политичког удара” (Вековић, 2011:11).

Из политичког удара изводимо појам државног удара. Оно што је битно јесте да постоји неколико дефиниција² страних аутора који стављају акценат на неке од специфичности државног удара, нпр. актере или метод. Али нама је потребна цјеловита дефиниција која не губи ниједну специфичност ове појаве и стога нам је најкориснија. Дефиниција Драгана Симеуновића којој ћемо се служити дефинише државни удар као:

„просторно уско, на центар политичке моћи, односно седиште власти, ограничена насилна завереничко војно - политичка акција коју са циљем изненадне неуставне тотално - аберитивне промене у позицији носилаца врховне извршне власти у једној земљи планира и у врло кратком временском року изводи ограничен број одабраних актера из редова носилаца државне власти уз помоћ националних оружаних снага и обавештајних структура, без стварног учешћа или утицаја народних маса, а када су организатори државног удара инострани политичари и економски чиниоци и уз помоћ иностраних обавештајних структура и, ређе, оружаних снага, најчешће, и поред измене режима, са израженом тенденцијом опстајања превратничке акције у оквирима постојећег друштвено - политичког уређења, као и његове заштите, при чему се нова политичка, врховна гарнитура формира по правилу из редова актера - реализатора државног удара. Државни удар је, дакле, превасходно *n a c* и *n* насилног превратничког преузимања власти кога обликује висок степен организованости релативно малог броја актера - извршилаца као својеврсне елите, искључење маса из акције или изолованост од њих, најчешће, друштвено уски циљеви који се обично свде на измену политичке гарнитуре на врху” (Симеуновић, 2002:55).

У складу са овом дефиницијом ћемо одредити да ли се догађај из Малија од 21. марта 2012. године може окарактерисати као државни удар или не.

² Видјети више у: Вековић Марко, *Учесталост државних удара 1946-2011*, мастер рад, Библиотека Факултета политичких наука, Београд, стр. 13-17.

Религијски фундаментализам и екстремизам

Врло је важно истаћи разлику између религијског фундаментализма и екстремизма. То никако нису једнозначни појмови али су у савременом речнику попримили негативну конотацију па се често деси да се изједначавају због тога. А разлика између њих је велика. Да би објаснили разлику између њих кренућемо прво од саме етимологије ријечи.

Појам фундаментализам долази од латинске ријечи *фундаментум* која означава основу, базу нечега. Са тог становништа религијски фундаментализам означава враћање основама вјере, односно прихватање догматских истина онаквим какве јесу, а то значи онаквим какве су записане у основним религијским изворима, као што су Библија, Куран, Бхагавад Гита и сл. Значи фундаментализам се тиче вјере поједница и као такав може изазвати разне последице, па и политичке.³ Тако су се на основама религијског фундаметализма рађали разни покрети, при чему је у муслимански фундаментализам својом агресивношћу и експлозивношћу избио у први план.⁴ Што се тиче хришћанског фундаментализма он је утемељен у САД крајем XIX вијека. У његовој је основи непогрешивост Библије. Оно у шта они вјерују, између осталог јесте, у безгрешно зачеће, не прихватају учење еволуције или великог праска, вјерују у други долазак Исуса Христа и смак свијета, против су абортуса, контрацепције, ванбрачних сексуалних односа и хомосексуалности. Као што видимо, ова вјеровања се косе са неким вриједностима цивилног друштва и демократије и могу се узети за кочницу цивилизацијском напретку. Када фундаментализам постане милитантан он постаје екстремизам и то је централна тачка њихове разлике.

Екстремизам долази од латинске ријечи *extremus* која се преводи као крајност, недопустивост. Иако данас етикета екстремиста обично припада десници и десничарским организацијама, први пут су европски политиколози употребили овај израз за левичарске бољшевице у Русији (Ђорић, 2012:46). Како видимо, негативна конотација коју са собом има религијски екстремизам јесте доза милитантности коју он носи са собом и спремност за отворени конфликт у име религијских увјерења.

Како је наведено, предмет овог рада јесте религијски екстремизам те аутор сматра да је морао да појасни шта под тим појмом сматра. Оно што је такође битно напоменути јесте то да и религијски фундаментали-

³ Више у: Luca Ozzano, Religious Fundamentalism and Democracy, *Politics and Religion Journal*, Vol. 3, No. 1, 2009, Belgrade.

⁴ Више погледати у: Јевтовић Зоран: Велики повратак религија, *Култура полуса*, год. IV, бр. 6/7, стр. 7-26, Нови Сад, 2007.

зам и екстремизам могу и производе политичке последице. А у овом раду ћемо показати то на примјеру Малија. У складу са тим, овај рад припада политикологији религије, као политиколошкој дисциплини која се бави односом и међусобним утицајем религије и политике.⁵

Мали и племе Туарези

Мали је држава на сјеверозападу Африке, без излаза на море. Добила је независност 1960. године а прије тога је била Француска колонија због чега је и данас службени језик француски. За овај рад су битни подаци о броју становника и њихова религиозна припадност. Мали има популацију од 14,533,511 становника о чега је 90% муслимана, 1% хришћана и 9% локалних веровања.⁶ Поред службеног француског битно је напоменути да 80% популације говоти Бамбара језиком.⁷ Етничка структура Малија је прилично хетерогена, као и код већине афричких држава, и састоји се од великог броја племена о којих су најбројније Манге којима припада 40% популације, а онда Пеули са 17%, Волтаици са 12%, Туарези 10%, Сонгхаи 6% итд.⁸ Главни град је Бамако, са скоро 2 милиона становника, који се налази у јужном делу земље на којем се и налази велика већина становништва.

За наш рад је најбитнија чињеница да племена и племенске вође имају великог утицаја на политику и политчку стабилност државе, што је ситуација са већином, ако не и свим, афричким државама. У државном удару из марта 2012. године велику улогу су имали побуњени Туарези са сјевера Малија. Они постоје скоро 3000 година и претежно су номадски народ. Пружали су жесток отпор колонизаторима који су покушали и донекле успјели да укину њихов племени начин живота. Али како су били технички дефицитарни и без школованог војног кадра, та њихова борба није дала претјеране резултате. Али су били жестоки противници колонизатора, то је веома битно. Након формирања самосталних држава, територија Туареза је подијељена између Малија, Нигера, Либије, Буркине Фасо и Алжира. Број припадника овог племена је веома тешко одредити, што због номадског начина живота што због чињенице да су и они између себе доста различити по неким обележји-

⁵ Погледати у: Mirosljub Jevtić, Political Science and Religion, *Politics and Religion Journal*, Vol. 1, No. 1, 2007, Belgrade.

⁶ Све наведено према

<https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/ml.html>, приступљено 28.05.2012.

⁷ Ибид.

⁸ Ибид.

ма. Али она нит која их држи на окупу јесте припадност истој религији, тачније исламистичкој верској школи Малики, и језик којим говоре. Према подацима којима аутор располаже Туареза у Малију има око 450,000, а у сусједном Нигеру 790,000, Буркини Фасо 30,000, Алжиру 25,000 и у Либији око 20,000. Што је око 1,300,000, према овом извору. Али је битно напоменути да други изворе говоре о цифри од 3 милиона Туареза од којих барем милион живи на сјеверу Малија. Занимљиво је да од 25 године живота сви мушкарци носе вео преко лица који оставља само очи непрекривене и носе га до смрти.

Они су од самог формирања Малија и суровог „колонизаторског лењира” они су се нашли у расцјепкани у неколико држава, као што смо и навели, а у самом Малију су сматрани за грађане другог реда. Све је то утицало да се овај народ правио побуне и устанке против власти Малија од самог почетка. Прву побуну су подигли убрзо ослобађања Малија од колонизаторске власти Француске 1962. године. која је угушена у крви од стране војске Малија. Следећа побуна је почела 1990. године, када су се побунили Туарези из Малија и Нигера. Тражили су већи степен аутономије јер нису имали довољно снаге да траже своју државу. Тада су напали владине институције у граду Гао, на сјеверу Малија. Било је још отворених конфликта коју су резултирала великим бројем мртвих. Мировни споразум је потписан 1995. године. Али и након церемонијалног палења оружја у Тимбукти конфликт није ријешен већ само замрзнут, и само се чекао дан када ће поново букнути. Трећа побуна припадника ове етничке групе је почела 2007. године. Тај конфликт се све на герилску борбу Туареза против власти, који је завршен потписивањем мира 2009. године. Последњи конфликт који почео средином јануара 2012. године и још увијек није завршен.

Да је религија утиче на политику, и обрнуто, можемо видјети и из примјера овог племена. Наиме, они имају за циљ да створе независну државу Azawad која би обухватала територије на којима Туарези живе, а то је територија која обухвата дјелове 5 држава. У складу са тим они су створили неколико покрета који дјелују у складу са тим циљем. Тако је настао Национални покрет Azawada (МНА)⁹ и Туарешки покрет сјеверног Малија (МТНМ) који су се касније стопили у Национални покрет за ослобођење Azawada (МНЛА). Поред њега дјелује још и Туарешки исламистички покрет Ансар Дин и Туарешки покрет Нигераца. Ако додамо још и чињенице да организација Боко Харам¹⁰ из Нигерије има своје

⁹ Azawad је дио сјеверног Малија.

¹⁰ Више о дјеловању ове организације: Benson Ohihon Igboin, Fundamentalism, security crisis and tolerance in global context: the Nigerian experience, *Politics and Religion Journal*, Vol. 6, No. 1, 2012, Belgrade.

базе у сјеверном Малију и да је и Al Qaeda Magreба пустила корене тамо, јасно је колико је велики значај ове области за стабилност не само Малија него и једног великог дијела Африке.

Позадина државног удара у Малију 21. марта 2012. године

Како смо већ показали, етничка структура Малија није хомогена и као таква представља пријетњу политичкој стабилности земље, поготово ако знамо да ниво политичке културе земаља Африке није на толико завидном нивоу. То значи да племенске вође имају великог утицаја на политички систем земље и да стабилност, у принципу, највише зависи од договора централне владе са племенским вођама. То је, према великом броју извора, био и један од разлога дугогодишње владавине сада већ покојног либијског вође Муамера ел Гадафија, који је такође дошао на власт државним ударом 1969. године.

На неки начин Либија и Гадафи су умјешани и у овај државни удар. Наиме, након свргавања са власти и убијања Гадафија у октобру 2011. године, велики број војника и наоружања се повукао и стигао на сјевер Малија и то је поново изазвало побуну код Туареза, који тако долазе поново у први план. Наоружани Туарези су покренули устанак против власти из Бамака. Нереди су почели средином јануара 2012. године. Њихов циљ јесте стварање исламске државе на сјеверу Малија и они дјелују у складу са тим. Значи они дјелују у име својих религијских уверења и у складу са њима желе да створе исламску државу Azawad. И спремни су да погину за ту идеју. Е то је религијски екстремизам. Оно што је битно јесте да је стварање државе религијски а не економски циљ, као што неки желе да покажу и наводе да је сјеверни дио Малија наводно богат златним резервама. Овдје се ради управо о другој ствари. Њима треба држава у којој би могли да владају по својем праву, а то је шеријатско право. И сматрају да ће пуноћу своје вјере најбоље испунити у таквој држави, све док једног дана не створе јединствену свјетску државу, што је и крајњи циљ исламске теорије међународних односа.¹¹ А како се види, користе силу да остваре своје интересе што их сврстава у религијске екстремисте.

Са друге стране, циљ државних власти јесте да одрже стабилност земље и очувају територијални суверенитет и успоставе своју власт на

¹¹ Погледати више: Kubalkova Vendulka, *International Political Theology*, *Brown Journal of International Affairs*, Winter/Spring 2006, Vol. XII, Issues 2. Или: Bsoul Labeeb Ahmed, *Theory of International Relations in Islam*, *Digest of Middle East Studies*, Fall 2007.

цијелој државној територији. Када су почеле побуде на сјеверу земље, сада већ бивши пресједник Амаду Тумани Туре, није одговорио довољно јако на побуну. Почетком јануара 2012. године влада је послала своје представнике на преговоре са Туарезима. Преговоре је водио, од стране владе овлашћен, Мухамед Аг Ерлаф који је бивши Туарез побуњеник а сада вођа владиног „Специјалног програма за мир, безбедност и разбој сјеверног Малија”. Уступак владе је био у следећем, да се за сваки регион сјеверног Малија именују шеријатски судови и кадије а за сваку већу димију имам. Али то лидерима Туареза није било довољно. Они су жељели своју државу.

Због неспособности владе да одговори на нереди, група генерала из војске Малија предвођени са поручником Конореом су извели државни удар у ноћи између 21. и 22. марта 2012. године. Техника удара је била класична, војници су након неколико часоса интензивних борби, у којима су погинуле 3 особе према *Amnesty International*-у, заузели предсједничку палату, главне институције и упали на државну телевизију око 4 сата ујутру. Прекинули су програм и објавили да је изведен државни удар, предсједник Туре збачен са власти, а институције и Устав супседнован и уведен полицијски час. Такође је речено да је војска морала да интервенише јер влада није имала снаге да се бори са побуном на сјеверу, да је некомпетентна, те да ће цивилна власт бити уведена одмах након што се ситуација у земљи смири. Како видимо, легитимацијска криза није заобишла ни овај преврат, који заједно са осталим специфичностима које га прате представља још један примјер државног удара. Да додамо, у периоду од 1946. до 2011. у свијету се десило 266 државних удара у 76 различитих земаља свијета (Вековић, 2012: 57-61).

Умјесто закључка

Ситуација у Малију данас, два мјесеца након државног удара, нам указује на чињеницу да се силом неке ствари не могу ријешити. Након што је преузела власт војна хунта се суочила са неколико изазова. Први је остао религиозни сецесионистички покрет на сјеверу земље који се није смирио још увијек, само је још више ојачао. Од априла 2012. године они су освојили неколико градова, између осталих и Гао, Кидал и Тимбукту. Они су успјели да превазиђу подјеле које имају између себе и ових дана су прогласили независност државе Азавад, која је територијално већа од Француске. Дневне новине *Новости* од 28.05.2012. године преносе следећу вијест „Ансар Дине и Национални покрет за ослободе-

јење Азвада (Туарешки НМЛА) прогласавају распуштање. Два покрета, уместо тога, формирају Прелазни савет Исламске државе Азвад”, додајући да се „залажу за независност Азвада (Северног Малија) и прихватају ислам као своју религију”. То значи да актери државног удара, који је изведен управо да би се држава јаче и одлучније борила против сецесиониста, нису успјели у својој намјери. Десило се управо супротно, све исламистичке организације су дале подршку Туарезима, између осталих и Al Qaeda. Према истом чланку из *Новости* каже се да је шеф афричког огранка Al Qaeda Abdelmalek Krukdel позвао је борце на северу Малија да „постепено” уведе шеријатски закон, како би створили исламску државу. Други разлог лошег одговора армије Малија на побуну, за који се очекивало да ће бити суров, јесте тај што је државни удар изршила група младих официра који су неколико дана после удара схватили да је армија у расулу и да неће моћи да се конкретније супротставе побуни.

Неколико фактора је утицало да баш ова побуна прерасте у грађански рат а можда и дефинитивним отцепљењем скоро 50% територије Малија. Први је свакако „арапско пролеће” које се још није завршило а како ствари стоје, последице ће се осјећати још дуго времена. Либија није стабилизована, у Египту су у току први предсједнички извори након неколико вјекова и на којим тренутно води кандидат радикалне Муслиманске браће, ситуација у Сирији је драматична према свим извештајима иако се смирије полако. Тај револуционарна атмосфера се пренијела и на Мали на чијим крилима је народ Туареза одлучио да покуша да добије независност. Још један фактор који је утицао на борбу јесте интензивније коришћење модерних средстава информисања, прије свега Интернета. Још од децембра 2011. године појавио се велики број форума на Интернету на којима се Туарези давали најаве о будућој борби и што је најбитније добијали подршку од дијаспоре Туареза али и 'форумаша' из Саудиске Арабије, Туниса, Египта, Либије али и других земаља. Тако су пренијели борбу на један нови фронт. Трећи фактор јесте, како је већ наведено, прилив искусних бораца и наоружања из Либије, након свргавања Гадафија са власти. Према афричким изворима вође Туареза су тада јавиле да су „овог пута Туарези спремни за борбу”. Даље, како смо већ истакли, расуло у армији Малија је допринијело лакшем развијању побуне, јер се армија показала ипак како недовољно јака да се супростави побуни.

Аутор сматра да међународна заједница мора да изврши притисак на све стране сукоба у Малију и да помогне да се нађе компромисно решење, онолико колико је оно могуће. Оружани сукоб мора да се прекине што прије и да се обезбиједи мир грађанима Малија. Са проглаше-

њем независности сјеверног дијела Малија и стварања независне државе Азавад и међународна заједница се нашла у некој врсти пат позиције. Она свакако мора подржати колико-толико секуларни режим у Бамаку на уштрб религиозних екстремиста са сјевера. Али то ће свакако изазвати гнев код њих који постоји још од времена колонијалне Француске. Оно што је сигурно јесте да они који су прогласили независну државу Азавад имају подршку споља, од кога он долази не знамо сигурно али можемо да претпоставимо. Једно је сигурно, проблем који има Мали није само њихов проблем, ако којим случајем дође до признавања Азавада као независне државе онда се морамо спремити и за сукобе и у Нигеру, и у Буркину Фасо, па Алжиру и Либији јер је реално за очекивати да ће припадници племена Туарези желети да живе у једној држави.

Дакле, видимо да је државни удар у Малију директно повезан са религијским екстремизмом једног дијела становништва. Односно, пораст религијског екстремизма који је ескалирао са тражењем формирања исламске државе на територији Малија је проузроковао да један дио војске изврши државни удар и преузме ствари у своје руке. Лидери војске су сматрали да се са Туарезима не може преговарати, односно да преговори неће донијети никакво побољшање, те да се њима треба оштрије супроставити, значи силом. Али, изгледа да ни они нису дорасли том изазову. Државни удар је само проузроковао стање неизвјесности и додатне нестабилности која је погодовала религијским екстремистима да прошире своје територије и прогласе државу. Питање које још чека одговор, да ли је сада јужни дио Малија сигуран, односно да ли ће територија Азавада задовољити интересе Туареза, или ће они, потпомогнути исламистичким организацијама, прије свега Al Qaeda Magreba, кренути у освајање преостале територије Малија? А то је питање на које треба да да одговор политикологија религије.

Литература:

1. Benson Ohihon, Igboin: (2012) Fundamentalism, security crisis and tolerance in global context: the Nigerian experience, *Politics and Religion Journal*, Vol. 6, No. 1, Belgrade.
2. Bsoul Labeeb, Ahmed: (2007) Theory of International Relations in Islam, *Digest of Middle East Studies*.
3. Veković, Marko: (2012) *Učestalost državnih udara 1946-2011*, Biblioteka Fakulteta političkih nauka Univerziteta u Beogradu, Beograd.

4. Đorić, Marija: (2012) Teorijsko određenje ekstremizma, *Kultura polisa*, br. 17, God. 9.
5. Hejvud, Endru: (2005) *Političke ideologije*, Zavod za udžbenike i nastavna sredstva, Beograd.
6. Midlarsky, Manus: (2011) *Origins of political extremism : mass violence in the twentieth century and beyond*, Cambridge Univ. Press, Cambridge.
7. Jevtić, Miroљub: (2007) Political Science and Religion, *Politics and Religion Journal*, Vol. 1, No. 1, Belgrade
8. Jevtović, Zoran (2007): Veliki povratak religija, *Kultura polisa*, god. IV, br. 6/7, Novi Sad.
9. Kubalkova, Vendulka: (2006) International Political Theology, *Brown Journal of International Affairs*, Vol. XII, Issues 2.
10. Ozzano, Luca: (2009) Religious Fundamentalism and Democracy, *Politics and Religion Journal*, Vol. 3, No. 1, Belgrade.
11. Simeunović, Dragan: (2009) *Terorizam* – drugo izdanje, Pravni fakultet, Beograd.
12. Simeunović, Dragan: (2009) „Određenje ekstremizma iz ugla teorije politike”, *Srpska politička misao*, Beograd.
13. Simeunović, Dragan: (1989) *Političko nasilje*, Radnička štampa, Beograd.
14. Simeunović, Dragan: (1991) *Državni udar ili revolucija (Rekonstruktivni ogled o nasilju i revoluciji)*, Simtrade, Beograd.

Coup d'état in Mali and religious extremism

Summary: This work deals with a connection between recent coup d'état in Mali and religious extremism. Within the introduction author states that there are several unknowns about the Mali's coup referring to its executors, cause and technique. Besides that, author argues that terms fundamentalism and extremism are not the same and we are supposed to make a difference between them. Due to those facts, first part of this paper deals with a theoretical definitions of what coup d'état, fundamentalism and extremism are. In order to define coup d'état author used deduction method. He started with political violence, over political coup and came to the coup d'état as one of the forms of political coup. With accepting a broad definition of coup d'état by Dragan Simeunović, author moves on to a next problem, making a difference between religious fundamentalism and extremism. Author shows the etymology of the words fundamentalism and extremism and from it he point out that fundamentalism refers to a base of one religion, and author used Christian fundamentalism to show what does it means. On the other hand, extremism is something which is not acceptable in society. Author argues that the relation between religious fundamentalism and extremism is like this: as soon as religious fundamentalism starts to use force in the name of its beliefs it became religious extremism. Second part of this article point out Mali's brief history, and what is more important, ethnical structure. Ethnical structure of Mali shows that this country is, as well as other African countri-

es, is heterogeneous and due to that un – stable. One of the tribes in Mali is Tuareg tribe. They are indigenous people in northern Mali but also in Niger, Burkina Faso, Algeria and Libya. According to several sources author shows that there are between 1,5 million to 3 millions of Tuaregs. They belong to Islam's Maliki religious teaching. After the decolonization of Mali, which was a French colony, they had several rebellions, in 1962, 1990, 2007 and last in 2012 which is not over yet. Third part of the paper point out on a relation between Mali's coup d'etat in March 2012 and Tuareg's religious extremism. When the Tuareg rebellion escalated in January Mali's army did not make a successful counter strike which would prevent the rebellions to expand. After the small conflicts they have tried with some negotiations but with no success. Groups of young army officers led by Lieutenant Conore make a coup d'etat in the night between 21st and 22nd March 2012. They were not satisfied with army answer towards Tuaregs rebellion. They seized power but did not make progress. On contrary, they helped to Tuaregs to achieve their goal and create their own state Azawad, because the state was in chaos after the coup. Within conclusion author states that Mali's coup d'etat was connected to religious extremism and predicts the future of Mali. General conclusion is twofold, first is that the compromise must be made between Mali's government and Tuaregs and that international community should involve in it and second is that the making of Islamic state Azawad in northern Mali should have political consequences which will interfere in interior affairs of several states which are inhabited by Tuaregs.